

Bottal a kezében...

Urbán János

Ott állt a kanyarulatnál,
bottal a kezében,
fát, vagy az eget nézte...
lehet, hogy valaki zsebére
volt kíváncsi,
valakire lesett, várt,
valamit tenni akart,
mikor a kanyarban megállt.

Úgy indult felém
mint aki tudja, mit akar
a nyáresti alkonyatban,
a pusztai országúton
azzal a néhány garassal,
ami úgy lapult a zsebemben,
mint a világban az életem.

Oda ért, egészen hozzám
és nem emelte rám a botot,
talán, hogy megemlegessem
milyen ártatlanok,
veszélytelenek az országúti
vak koldusok.